

Ο Μοχάμεντ Μορσί δίνει διφορούμενα μηνύματα με την πολιτική του, γεγονός που δημιουργεί εκνευρισμό στη Δύση αλλά και τις γειτονικές με την Αίγυπτο χώρες.

Ζωντανό το κίνημα της πλάτειας Ταχρίρ

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ πρόβλημα για τους ισλαμιστές είναι ότι το κίνημα της πλάτειας Ταχρίρ -στο οποίο δεν συμμετείχαν- παραμένει ζωντανό και διαρκώς οργανώνεται. Πιθανά μέτρα λιτότητας θα βρουν τα αριστερά κόμματα απέναντι και τον κόσμο στους δρόμους. Ο Μορσί πήρε ήδη μια γεύση από τη δυναμική του εργατικού κινήματος στη χώρα, καθώς αμέσως σχεδόν μετά τη νίκη του στις εκλογές 23.000 εργάτες στην Μαλχάλα, τη μεγαλύτερη κλωστοϋφαντουργία της Μέσης Ανατολής, κατέβηκαν σε απεργία. Οι εργάτες στην κλωστοϋφαντουργία έχουν πρωταγωνιστήσει τα τελευταία χρόνια σε όλους τους εργατικούς αγώνες, ενώ καθοριστική υπήρξε η συμβολή τους στο κίνημα της πλάτειας Ταχρίρ. Οι διαδηλώσεις έξω από κυβερνητικά κτίρια και το Χρηματιστήριο είναι καθημερινά φαινόμενα στην Αίγυπτο, ενώ σε μια κίνηση, που προοιωνίζεται σφοδρή σύγκρουση, φιλελεύθερα και αριστερά κόμματα συμφώνησαν αυτήν την εβδομάδα για συνεργασία στις επόμενες βουλευτικές εκλογές. ■

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ «ΦΛΕΡΤΑΡΕΙ» ΜΕ ΤΗ ΔΥΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΙΡΑΝ

Αίγυπτος και Μορσί αναζητούν κατεύθυνση

Σε πρόσφατο άρθρο του για την Αίγυπτο, ο βρετανικός «Economist» παρομοίαζε τους πολιτικούς ελιγμούς που επιχειρεί να εφαρμόσει στη διεθνή διπλωματία ο νέος ισλαμιστής πρόεδρος **Μοχάμεντ Μορσί** με αυτούς του **Ανουάρ Σαντάτ** πριν από σχεδόν τέσσερις δεκαετίες. Η πρακτική του «βγάξω αριστερό φλας αλλά στρίβω δεξιά» ήταν αυτή που εφάρμοσε ο Σαντάτ τότε για να μεταπηδήσει από το σοβιετικό στο αμερικανικό στρατόπεδο.

Ο Μορσί σήμερα συμπαρατάσσεται με τη Δύση στο θέμα της Συρίας, υποδέχθηκε τη **Χίλαρι Κλίντον** και ετοιμάζεται να συνάψει δάνειο με το ΔΝΤ αλλά την ίδια στιγμή επιλέγει για το πρώτο του ταξίδι το Ιράν -για πρώτη φορά από το 1979 Αιγύπτιος ηγέτης πήγε στην Τεχεράνη- και την Κίνα.

Κάνει, λοιπόν, ο Μορσί ό,τι έκανε και ο Σαντάτ; αναρωτιέται ο «Economist».

Επειτα από μια μακρά περίοδο που ακολούθησε την εξέγερση της πλάτειας Ταχρίρ, η Αίγυπτος δείχνει να βρίσκει σταδιακά και πάλι το βηματισμό της.

Η μουσουλμανική αδελφότητα, έπειτα από πολλά χρόνια διώξεων και πολιτικής φήμωσης από το καθεστώς **Μουμπάρακ**, ήρθε στην εξουσία με δημοκρατικές διαδικασίες. Η στροφή των Αιγυπτίων στον Ισλαμισμό ήταν αποτέλεσμα του

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΙΑΚΟΣ
kpliakos@e-typos.com

ότι η ηγεσία της Αδελφότητας, όντας εκτός εξουσίας, δεν στιγματίστηκε ως πολιτικά διεφθαρμένη και δεν μπόρεσε να την κατηγορήσει κανείς ότι έβαλε και αυτή το χέρι της στο «μέλι» του κρατικού κορβανά. Επίσης, γιατί όλα αυτά τα χρόνια είχε τεράστιο κοινωνικό έργο, κερδίζοντας τη συμπάθεια ακόμη και ορκισμένων υποστηρικτών του κοσμικού κράτους.

Δείγματα γραφής

Ο Μοχάμεντ Μορσί έπεσε αμέσως στα δύσκολα και τα πρώτα δείγματα της πολιτικής του είναι διφορούμενα, γεγονός που δημιουργεί νευρική κατάσταση στην Δύση και τους γείτο-

Η πρακτική του ισλαμιστή ηγέτη θυμίζει πολύ έντονα τους χειρισμούς του Ανουάρ Σαντάτ πριν από τέσσερις δεκαετίες

Η πρόθεση της Αιγυπτιακής κυβέρνησης να προσφύγει στο ΔΝΤ αναμένεται να αναζωπυρώσει τις αντιδράσεις της κοινωνίας.

νές του. Ο Αιγύπτιος πρόεδρος φαίνεται αποφασισμένος να ξανακερδίσει την επιρροή που είχε η Αίγυπτος ως πυλώνας του παναραβισμού. Σε αυτό το σημείο, λοιπόν, ενώ διατρανώνει ότι θέλει καλές σχέσεις με το Ιράν, έρχεται να μπει σφήνα μεταξύ της Τουρκίας και των χωρών του Κόλπου στο ζήτημα της Συρίας, αξιώνοντας την πτώση του καθεστώτος **Ασαντ**. «Επιστροφή από την περιθωριοποίηση», αποκάλυψε τη νέα πολιτική της Αιγύπτου ο Μορσί, μιλώντας αυτή την εβδομάδα στις εργασίες του Αραβικού Συνδέσμου.

Η πιο ενεργός εμπλοκή της Αιγύπτου στο θέμα της Συρίας δημιουργεί νέα δεδομένα και αναμένεται να περιορίσει το ρόλο της Τουρκίας στην κρίση. Επιπλέον, η αποστασιοποίηση του Μορσί από το καθεστώς Ασαντ περιθωριοποιεί και τη Χεζμπολάχ στον Λίβανο. Οχι όμως και τους Παλαιστίνιους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Χαμάς έχει ήδη εδώ και καιρό εγκαταλείψει ως έδρα τη Δαμασκό και κρατά αποστάσεις από το Ιράν. Στην πρόσφατη ομιλία του στην Τεχεράνη κατά τη διάρκεια των εργασιών στη Σύνοδο των Αδεσμεύτων ο Μορσί καταφέρθηκε κατά του Ασαντ, είπε όμως ακόμη κάτι που πέρασε σχεδόν απαρατήρητο. Οτι οι Σύριοι δικαιούνται την ελευθερία τους όπως και οι Παλαιστίνιοι.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα όμως του Αιγύπτιου προέδρου

αυτή τη στιγμή δεν είναι πώς θα ελιχθεί στη διεθνή διπλωματία αλλά πώς θα αντιμετωπίσει τα εσωτερικά μέτωπα, με πρώτο την οικονομία.

Η κυβέρνηση διαπραγματεύεται εδώ και καιρό δάνειο ύψους 4,8 δισεκατομμυρίων ευρώ από το ΔΝΤ προκειμένου να αποφύγει την πιστωτική ασφυξία και μια υποτίμηση του νομίσματος.

Το γεγονός αυτό, πέραν του ότι επηρεάζει την εξωτερική πολιτική της χώρας, δημιουργεί εντάσεις τόσο στο εσωτερικό της κυβέρνησης όσο και στην αιγυπτιακή κοινωνία, που καλείται να μπει και αυτή σε «πρόγραμμα Μνημονίου» με μη ξεκάθαρες προ το παρόν συνέπειες.

Στόχος το έλλειμμα

Στόχος της κυβέρνησης είναι να μειώσει το έλλειμμα από το 9,8% στο 7,6% και για να γίνει αυτό είναι αναπόφευκτες οι δημόσιες δαπάνες. «Ψαλίδι» θα πέσει ακόμη σε μια σειρά επιδομάτων κυρίως στην κατανάλωση ενέργειας.

Η κυβέρνηση επιμένει ότι οι περικοπές δεν θα αγγίξουν τα χαμηλά εισοδήματα αλλά δεν φαίνονται να πείθονται ούτε οι βουλευτές του κυβερνώντος ισλαμικού κόμματος.

Μερίδα ισλαμιστών, μάλιστα, απορρίπτει κάθε συνεργασία με το ΔΝΤ θεωρώντας τοκογλυφικό (με τους ισλαμικούς νόμους) ακόμη και το επιτόκιο 1,1% που ζητεί το Ταμείο. ■